

MUSTAFA NURİ

Kıbrıs'ta doğdu. Üniversite öğrenimi için İstanbul'a geldi. İstanbul Üniversitesi Gazetecilik Bölümünden mezun olduktan sonra reklam yazarlığına başladı. Kurgu, hikâye, senaryo yazmakla böyle tanıştı. Kreatif direktörlük yaparken bir yandan da uzun metraj senaryo yazmaya girişti. Reklamcılık hayatına son vererek ilk filmi *Vücut*'u çekti. *Vücut* filmi Uluslararası Montreal Film Festivali ve Kerala Film Festivali'nde yarıştı. Adana Altın Koza'da üç ödül kazandı. Daha sonra yazdığı senaryolar yerli ve uluslararası festivallerde geliştirme atölyelerine seçildi. Bu arada kısa filmler çekti. *Nehir ve Tüm Diğer Şeyler* adlı ilk romanını yayımladı. *Dün Gece Nerede Öldün?* yazarın ikinci romanı. Halen İstanbul'da yaşıyor.

Dün Gece Nerede Öldün?

Mustafa Nuri

Yayıncı ve Genel Yayın Yönetmeni: M. Faruk Bayrak

Genel Müdür: Vedat Bayrak

Editör: Selnur Güneş

Kapak Tasarımı: Duygu Yegül

Sayfa Tasarımı: Muzaffer Aysu

ISBN 978-625-7220-54-5

1. Baskı: Şubat 2022

© 2022, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Kitabın tüm yayın hakları Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

Mona Kitap, Alfa Yayın Grubunun tescilli markasıdır.

Baskı ve Cilt

Melisa Matbaacılık

Çiftahavuzlar Yolu, Acar Sanayi Sitesi, No. 8, Bayrampaşa-İstanbul

Tel.: (0) 212 674 9723 Faks: (0) 212 674 9729

Sertifika No. 45099

Genel Dağıtım

Alfa Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Alemdar Mahallesi, Ticarethane Sokak No. 15 34110 Cağaloğlu-İstanbul

Tel.: (0) 212 511 5303 Faks: (0) 212 519 3300

www.alfakitap.com - info@alfakitap.com

Sertifika No. 43949

MUSTAFA NURİ

DÜN GECE NEREDE ÖLDÜN?

tamadres.com

MO
NA
ROMAN

BİRİNCİ BÖLÜM

**Kayalara takılan birini
kurtarmaz mısınız?**

tamadres.com

Daha kahvesinden bir yudum alıyor ki, karşıdaki binanın tepesinde duran genci fark ediyor. Of, diyor kendi kendine Zehra. Atlayacak. Allah kahretsin! Alt üst olmuş dünyada, hiç sevmediği bu semtin, hiç sevmediği bu binasında (gökdelene demesi daha doğru olurdu belki, tam 18 katlı bir bina), tek keyfi şu küçük balkona çıkıp tek başına sabah kahvesini içmek. Geri kalan her şey onun kontrolü dışında geliyor zaten ya da her şeyi elinden alınmış. Gerçi herkesin elinden alınmış. Genci izliyor, yirmili yaşlarının başında herhalde. Buradan gördüğü kadarıyla yakışıklı bir çocuk. Yapılı. Şimdi yaşasa oğlu da bu yaşlarda olurdu herhalde. Gencin saçları tepeden bağlı. Atlamadan önce saçlarını açıyor.

Tam bir artist, diye düşünüyor içinden Zehra. İzlesem mi acaba diyor kendi kendine. Sonuna kadar izlesem mi? Yoksa hemen polise mi haber versem? Aman ne uğraşacağım, diyor sonra. Oğlum yaşasa, o da kesin böyle şeyler yapardı. Haklı değil mi zaten atlamakta?

Genci izliyor. Kendini binanın tepesinden bırakırken, (nasıl çıkmıştı gerçi en tepeye, güvenlik zayıf demek karşıdaki binada diye düşünüyor) çığlık atıyordu genç. Herkes bana baksın diyor herhalde. Ama artık o kadar banal bir hareket ki bu, Zehra sınıfındaki öğrencilere hep şunu hatırlatıyor: Yaptığınız şeyin değerini kendinize bir sorun. Yapmadan yani. İyi mi kötü mü? Bana ne kazandıracak bir değerlendirin. Artık böyle şeyleri öğrencilere de söylemiyor. Söyleyemiyor. Eskisi gibi değil öğretmenlik de. Canı iyice sıkılıyor.

Genç bir arabanın üzerine çakılıyor. Aracın alarmı çılğın gibi ötmeye başlıyor. Düştüğü yere bakmıyor artık Zehra.

Salak, diyor içinden. Aracın sahibi şimdi senin canına okuyacak. Her yere kan sıçramıştır bir de, kapıcıya da iş çıkacak. Ne kadar düşüncesizler. Ne kadar bencil. Atladın işte, ne oldu! Neyi ispatladın? Yarım bırakıyor kahvesini Zehra. Tadı kaçıyor. İçeriye giriyor.

Tamer, Zehra'nın kocası, kahvaltı hazırlıyor. Dilara, yani kızları, ortada yok henüz. Kocasını takdir ediyor hep. İlişkileri tabii ki eskisi gibi değil ama her şeyi normalleştirme çabasını saygıyla karşılıyor işte. İsrarını, azmini, her neyse onu ayakta tutan, içten bir bravoyu hak ediyor adam. Ama Zehra ona böyle bir şey söylemediği gibi, hissettirmiyor bile. Kahve bardağını bulaşık makinesine koyuyor, tam o sırada Dilara giriyor salona. Yarım ağız günaydınlar çarpıyor birbirine havada. Genç kız gidip babasına sarılıyor. Adam da ona. Zehra kayıtsız kalıyor sarılmalarına. Bakmıyor bile. Ama onların iyi geçinmesine seviniyor.

Ben gidiyorum, diyor Zehra. Size afiyet olsun.

Zehra kahvaltı etmiyor sabahları. Sadece kahve içiyor, okulda öğlen yemeği yiyor. Kızı sadece şöyle bir elini sallıyor ona. Adam ona doğru bakıyor ve özür diler gibi yuvarlıyor ifadesini.

İstedğin çiçeklerden yoktu, onun yerine karanfil getirdim dün gece. Bu gece getireceğim istediklerini, diyor.

Zehra'nın canı sıkılıyor. Kocası çiçekçi ama en sevmediği çiçeği layık görüyor ona. Üstelik ne kadar hassas olduğunu biliyor çiçek konusunda. Oğluyla arasındaki tek bağ artık çiçekler. Her sabah işten önce mezarlığa gidiyor, oradan günün devamını getiriyor. Ama işte bu sabah karanfillere kalıyor. Kimse anlamıyor onu. Belki o da kimseyi anlamıyor.

Karanfil mi, diyor Zehra. Keşke hiç getirmeseydin. Alnında-ki çizginin bir bıçak gibi sivrildiğini hissediyor.

* * *

Zehra artık iyice eskiyen, ama bir türlü elden çıkarmak istemediği arabasıyla yola çıkıyor. Önce mezarlık, ardından okul. Radyoyu açıyor. On iki haziran bugün.

Radyoda duyunca hatırlıyor. Tam dokuz yıl olmuş, diyor içinden. Mayıs başı bazı gariplikler olmaya başlamıştı. Önce dünyada hiç kimsenin ölmediği günü ilan ettiler. Büyük salıngından iki yıl kadar sonraydı neredeyse, mucizeye susamıştı dünya.

Sonra hiç kimsenin ölmediği ikinci gün, üçüncü gün, sonra hafta geldi... İnsanlar sevindi. Sevindi ne kelime, hatta delirdiler. On iki haziranda tüm ülke başkanları açıkladı dünyaya. Herkes canlı izledi. Sonra şenlikler, kutlamalar, tapınmalar.

Zehra için tüm bunlar çok zordu. Hem de çok. Şubatta oğlunu kanserden kaybetmişti. On bir yaşındaydı oğlu öldüğünde. Kızı iki yaş küçüktü oğlundan. Üç ay daha yaşasa oğlu şimdi hayatta olacaktı. O da ölümsüz olacaktı.

Zaman geçtikçe kutlama hali değişti. Şov yapma olayı başladı. Bedenleriyle gösteri yapanlar mı istersin, toplu halde meydanlarda ibadet edenler mi, Allah'a şükredenler, saatler süren bilim toplantıları, kavgalar, anlaşmazlıklar... Tam bir kafa karışıklığı yaşanıyordu. Herkes ekstazi, eroin, mantar, kokain, asit almış gibiydi adeta. Sonra doğumlar durdu. Hamileler çocuklarını düşürdü. Tek tek. Dünyanın her yerinde.

Kimse hamile kalamadı sonra. İşte o zaman kafası karıştı herkesin. Kimine göre uzaylılar devreye girmişti, kimine göre dünyamız başka bir koordinata taşınmıştı, kimine göre Tanrı bizden vazgeçmiş ya da tam tersi melek katına çıkarıp ölümsüz yapmıştı herkesi. Kimine göre ödüllendiriliyordu insanoğlu, kimine göreyse cezamız başlamıştı ve daha bunlar gibi bir sürü saçma, saçma değil belki ama dayanağı olmayan düşünce.

Zehra bunları hep dışarıdan izledi. Kızı büyüdü, çocuklar aynı kalmadı çok şükür. Zaman donmadı. Yetişkinler yaş almadı ama. Açıklaması zor anlaması ve anlatması daha zordu.

Kendine bile. Ama işte yeni çocuk gelmedi. İlkokul öğretmeni-ydi Zehra ve mesleğinin sonuna gelmişti. Artık ilkokula gidecek çocuk kalmıyordu. Onu en çok üzen de buydu. Yeni meslek seçmesi gerekiyordu artık. Yeniden üniversite okuyabilirdi isterse. Ama ne seçeceğini bilemiyordu. Eğlenceli bir şey istiyordu, kendi başına kalabileceği bir şey. Henüz bulamamıştı.

Kızgındı hep. Küskündü. Her gün gidip oğluyla konuşuyordu. Kocasına tahammül edemiyordu. İyi bir adamdı Tamer. Oğlunu o da sevmişti tabii ki. Ama hemen adapte olmuştu yeni hayata ve illa olumlu bir yön bulmaya çalışıyordu her şeyde. Her ama her şeyde. Her zaman. Belki tepkisi Zehra'yaydı. Belki Zehra da istiyordu değişmeyi, vicdanı izin vermiyordu. Neyi neden yaptığımızı tam bilebilir miyiz ki? Zehra da bocalayıp duruyordu işte. Herkes gibi.

Aslında burada küçük bir üçkâğıt yapıyordu Zehra, tabii ki her gün oğlunun mezarına gidiyor ve onunla konuşuyordu. Ama bunu oğlu için değil, daha çok kendi için yapıyordu. Herkes gibi. Eski dünyaya ait hissediyordu kendini orada. Her şeyin eskiye döneceği ihtimalini yaşıyordu. Nefes alıyordu. O kadar ölünün arasında hayat buluyordu. Oğluna da içini dökmüş oluyordu. Çünkü artık dışarda ileri geri konuşmak başa bela almaktı. Hemen bir rehabilitasyon merkezine kapatırlardı insanı. Toplumun huzuru, düzenin çalışması her şeyden önemliydi. Her gün, akşam yatmadan ilaç almaları yetmezmiş gibi. (Allah'tan dozlarını kendileri ayarlayabiliyorlardı.) Tek doz alıyordu Zehra. Kocasını kaç doz alıyor bilmiyordu.

Kızı da tek dozdu galiba. Tam olarak emin olamıyordu. Her ay eve gelen ekiplere kan veriyorlardı. Gelişmiş bir Xanax'dı aldıkları. Öyle düşünüyordu. Tabii kimse böyle söylemiyordu. Yeni dünyaya adapte olmak için almalıyız diyorlardı sadece. Dünyanın her yerinde. Düşündükçe insan kafayı yiyebilirdi. Ama bir şeyi konuşması ve yaşaması o kadar farklıydı ki. Uyum sağlamışlardı işte. Zorlanmışlardı, hem de çok. Ha

bir de insan neye alışmıyordu ki? Yeni normalleri buydu. İşte böyle düşününce ilacın etkisini anlıyordu Zehra. Mezarın toprağına dokunuyordu. Neler oluyor diyordu kendine, sen ne diyorsun Zehra? Neye alışıyorsun? Geri gel Zehra. Geri gel. Alışma hiçbir şeye.

* * *

Tamer kahvaltayı hazırlıyor. Her gün farklı bir yumurta yapıyordu kızına. Bazen menemen, bazen çırpılmış, bazen sahan-da... Havadan sudan konuşuyorlar. Kızı üniversite sınavına girecek. Artık doğal olarak acelesi yok tabii. Yavaş yavaş seçecek ne olmak istediğini. Sevmezse yeni bir şey okuyacak. Nasıl olsa zaman kaybı diye bir şey yok artık. Bu da iyi bir şey değil mi, diye düşünüyordu bir yandan.

Hadi Dilara, sofraya hazır kızım.

Tamer hep olumlu bir şey görmeye çalışıyor olanlarda. Kim ölmek istiyordu ki zaten, diyor kendi kendine hep. Evet, keşke oğlum ölmeseydi, o da aramızda olsaydı şimdi. Ama biz hayat-tayız. Ve şu an bunu yaşıyoruz. Bir arada olmalıyız. Aile olmalıyız. Karısına kızmıyor. O bir anne sonuçta. Daha hassas. Canı çok yanıyor.

Ama düzelecek. (Dokuz yıl çok uzun bir süre ama olağanüstü durumlar var. Beklemeliyim diyor kendine hep.) Uyum sağlayacak. Zaten çok kötü hissetse giderdi diye düşünüyor. Burada bizimle işte. Doz alımını artırırsa keşke.

Ama ısrar edemiyor ona. Daha da uzaklaşsın istemiyor Zehra ondan. Tamer biraz klasik yapıda bir adam belki. Biraz yüzeyde. Kendine itiraf edemese de biraz çocuk işte. İnsanlar bunu ona söylediklerinde, genellikle de karısı, hangimiz değil ki, diyor.

Dilara sofraya oturuyor. Güzel bir kız olduğunu düşünüyor kızının. İyi bir kız üstelik. Kardeşini kaybetmek onu da etkiledi. Ama yaşanan tüm bu süreç çocuklar için çok daha zordu. Hele